

til, hvad der under Frederik den Sjette 1837 blev indbrømt dem, og det vil man dog vist finde, kan ikke stemme med, hvad der er lovet i Grundloven af 1849. Jeg haaber, som sagt, at den ærede Minister vil vedblive at gaae fremad i det Spor, han er begyndt at træde i, saa at vi i Fremtiden kunne have Udsigt til i denne Retning at komme videre, medens vi i de sidste 10 Aar have staaet aldeles stille.

L. C. Larsen: Jeg finder det saa naturligt, at et Medlem af Thinget, der har søgt at bringe en Sag frem, uden at have naaet sit Maal som Medlem af Thinget, efterat være bleven Minister, forsøger paa som Minister at sætte den igjennem. Jeg finder det saa naturligt, at jeg ikke kan see, hvorledes det kan bringe til at nære andre Tanker om ham som Minister end dem, man ellers af andre Grunde vilde nære. Jeg skal imidlertid ikke forsøge paa at forringe den Roes, der blev ydet den ærede Indenrigsminister, idet jeg for mit Vedkommende haaber, at han efterhaanden vil vise, at han har været værdig til den, da det ikke forekommer mig, at der derfor foreligger noget fuldgjældigt Beviis. Hvad jeg troer, at den ærede Indenrigsminister vil indbrømme, det er, at, da han traadte ind i Regjeringen, foresandt han fra sin Forgænger udarbejdet et Udkast til en Communallov for Kjøbstæderne i det væsentlige overensstemmende med det, han har foreslået her i Thinget.

Klein: Ved anden Behandling stemte jeg ikke angaaende det Spørgsmaal, hvorvidt den af Udvalgets Fleertal foreslaaede Forandring i § 3, nemlig at i andet Stykke „større“ skulde forandres til „mindre“, skulde vedtages eller ikke. Jeg gjorde det ikke, fordi det forekom mig at være et underordnet Spørgsmaal, om den høiest beskattede Halvdeel af en Communes Beboere skulde være ene berettiget til at vælge den større eller mindre Halvdeel af Borgerepræsentationens og Vigningscommissionens Medlemmer. Jeg betragtede dette Spørgsmaal som noget underordnet, siger jeg, og jeg har i saa Henseende faaet Medhold ikke alene af flere af Thingets ærede Medlemmer, men ogsaa af den høitærede Indenrigsminister, der, efterat han

havde forandret det af ham i forrige Session indbragte Forslag, hvorefter det var $\frac{1}{5}$ Deel af Valgerne, der skulde vælge den større Halvdeel af Medlemmerne, til en $\frac{1}{2}$ Deel, og efterat han ved anden Behandling havde erklæret, at han ikke troede at kunne gaae videre end det af ham i denne Session indbragte Lovforslag og navnlig ikke gaae saavidt at forandre den „større“ Halvdeel til en „mindre“ Halvdeel, dog nu ved Sagens sidste Behandling har sluttet sig til Udvalgets Fleertalsforslag, som blev vedtaget ved anden Behandling. Det er for mig et underordnet Spørgsmaal, fordi det forekommer mig ganske klart, at man ved at gjøre den omhandlede Tvedeling af Valgerne overhovedet ikke rammer det tilsigtede Siemed. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing med at udtale mig vidtløftigere i denne Henseende, da jeg har havt Leilighed til at gjøre det tidligere. Men naar man, som jeg troer det rigtigt, idetmindste foreløbig, ikke at ophæve al Forskjel imellem de Høiest- og Lavestbidragydende i Henseende til Afgangen til at faae Indflydelse paa Bestyrelsen af Communes Anliggender; naar man, som jeg troer, at den Adskillelse, man har gjort i Lovforslaget i denne Retning, aldeles ikke vil føre til det Maal, som man tilsigter at opnaa, og naar man fremdeles, som jeg troer, at den Bestemmelse, der til anden Behandling blev vedtaget i Lovforslagets § 4, navnlig naar den faaer den Skikkelse, som nu er foreslaaet af den høitærede Indenrigsminister i hans første Forslag til § 3, er ueheldig: saa kan man med al Anerkjendelse af den Trang, der i Kjøbstadcommunerne er til at forandre Valgloven, og med al Anerkjendelse af det meget Gode, der uregelmæssigt ligger i Lovforslaget, forsaavidt det udvider baade Valgretten og Valgbarheden, dog, som det forekommer mig, ikke komme til andet Resultat end det, hvortil jeg med Vælgelse maa afgive den Erklæring, at jeg er kommen, nemlig at maatte stemme imod Lovforslaget.

Knudsen: Blandt de flere Argumenter, den ærede Rigsbogsmand for Helsingør (Thune) anførte mod Ministerens Forslag, var der ogsaa et, som forekommer mig at være uforstaaeligt; han fremhævede nemlig, at Indenrigsministeren i Principet var enig med Udvalgets